

אוצר החכמה

בשם יעקב הורנשטיין, מרן לא הכירו, החבילה
היתה לזמן מה מקור מחיה למרן ומשפחתו. מרן לא
הפסיק להתעניין מיהו אותו שולח אבל העלה
מאומה בידו.

מרן לא שקט עד שש שנים לאחר המלחמה, שאז
נודע לו סוף סוף כתובתו של הלה בלונדון ושיגר לו
מכתב תודה מקירות לבו.

אבי שמואל

וכל נתיבותיה שלום

רבנו זצ"ל השתוקק תשוקה עזה להפגש עם בעל
ה"חזון איש" זצ"ל, אולם היות כי בבני ברק מקום
מגוריו של ה"חזון איש" זצ"ל, היה אחד מרבני
העיר מקורב אל רבנו זצ"ל, והרב ההוא היה
מסוכסך עם איזה רב אחר שם, והנה אם יבקר בבני
ברק הלא מן ההכרח שיצטרך לבקר אצל הרב הנ"ל,
ואם יודע זאת להרב השני שרבנו זצ"ל ביקר בבני
ברק, ולא ביקר אצלו, יתכן שיהיה לו חלישות
הדעת. ואם יפנה גם אליו, אזי הראשון יהיה לו
חלישות הדעת, על שביקר אצל איש יריבו, ע"כ
העדיף שיותר טוב שלא יופיע שם כלל, אע"פ שזה
חשש רחוק ולא מוכרח. בכל זאת איפק כל
השתוקקותו, ובלבד לבלי לפגוע ברגשותיו של
הזולת.

חלישות הדעת

שמעתי מפי ר' יעקב שניצר ז"ל שהיה בזמנו
מזכיר באגודת ישראל, פעם היתה ישיבה במועצת

גדולי התורה בבני ברק, והיו צריכים להסיע את הרבנים למועצת, המצב אז באגודת ישראל היה קצת קשה, וחשבון הוצאות למוניות גם היה מחושב, ובפרט בכדי לקחת "ספיישל" גם היה מוגבל, ע"כ שוחח הוא מקודם עם רבנו זצ"ל, שיסע עם עוד רבנים ביחד במונית אחת, עם הגאון רבי עקיבא סופר זצ"ל מפרעשבורג, ועם כ"ק ה"בית ישראל" האדמו"ר מגור זצ"ל.

ברם היו כמה מהחסידים שכאשר נודע להם שהרבי מגור נוסע למועצת, טיכסו עצה להביא לרבי מונית מיוחדת, כי גם הם רצו להדחף כל אחד לנסוע עם הרבי, וכך עשו. ר' יעקב ז"ל חשש פן יחשוד בו רבנו זצ"ל כי ידיו במעל, וכי הוא לא קיים במה שדיבר להסיע את רבנו זצ"ל יחד עם האדמו"ר מגור זצ"ל, וירא לנפשו פן גרם בזה אי נעימות וחלישות הדעת לרבנו, לכך בא אח"כ אליו לפייס ולומר שהוא בכלל לא אשם בדבר, וכי כמה חסידי גור הם שעשו זאת. רבינו אמר לו שאין לו שום הקפדה עליו, אך אמר כי דוקא עכשיו כן היה ברצונו לנסוע עם האדמו"ר מגור, מכיון שעומדים לפני אסיפה, ויוכלו לדבר בנושא העומד על הפרק, ולדעת במה צריך להשוות דעתם, אבל בסתם מאי איכפת לו. וכשיצא מביתו ברכו וליוה אותו עד החוץ, ואמר לו כי אמרו רז"ל (ברכות לא ע"ב) לחושד בחברו בדבר שאין בו צריך לפייסו ולא עוד אלא שצריך לברכו. ויצא ר' יעקב רגוע ושמח.

אח"כ באו החסידים אל ר' יעקב ז"ל לבקש ממנו כסף עבור המונית המיוחדת שלקחו להרבי

מגור זצ"ל, אך ר"י לא הסכים לתת. נכנסו אל האדמו"ר מגור וספרו לו ע"כ שאינו רוצה לשלם לו, שלח הרבי לקרוא לו. כשבא שאל אותו הרבי למה אינו משלם, וסיפר לו הכל שנראה לו שהיה כאן חלישות הדעת לרבנו זצ"ל. מיד בשמעו את דבריו, אמר בתרעומת "בטח, לאלו ה"ליידאקעס" אל לך לשלם", והזמין תיכף מונית ונסע לרבנו.

באותו זמן קרה לאחד מאלו שהיה לו יד בהזמנת המונית שקבל התקף לב, ר' יעקב ז"ל תלה הדבר בהקפדת רבנו, ולכן בא אל רבינו לספר לו מה שקרה. אמר לו רבנו, היה בטוח "צוליב מיר איז ער נישט קראנק, און ער וועט זיין גיזונט" (בגללי איננו חולה ויהיה לו רפואה). אח"כ בא אל האדמו"ר מגור זצ"ל להזכיר את החולה, אמר לו למה אין אתה הולך אל הרב מטשעבין. א"ל הייתי אצלו ואמר שהוא יהיה בריא, פנה ואמר אם הרב מטשעבין הבטיח כן בודאי שיהיה לו רפואה שלימה. האברך ההוא האריך ימים אח"כ עוד שלשים שנים.

[האדמו"ר מגור הבית ישראל זצ"ל היה מאד בידידות עם רבינו, כאשר נפל רבינו במדריות שבביהכ"נ בשערי חסד ושבר את אגן היריכים ר"ל, רצה הרה"צ ר' אלעזר ביין זצ"ל להזכירו לפני האדמו"ר מגור ובא ואמר לו "דער רב שפירט זיך גוט" הרב מרגיש טוב ב"ה! מיד שאל בחרדה מה קרה, וסיפר לו ר' אלעזר מה שקרה, והאדמו"ר מאד נהנה איך שהתחיל והודה לו על כך].